



ת"ד 6779/08/21 - מדינת ישראל ע"י נגד נעים גרגאוי - נוכח ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 6779-08-21 מדינת ישראל נ' גרגאוי
אלון אופיר, שופט בכיר

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מורן אטיה (עו"ד שמעון שימן -
נוכח)

מאשימה

נעים גרגאוי - נוכח ע"י ב"כ עו"ד אבי בנבנישתי

נגד
נאשמים

גזר-דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שם יוחסו לו עבירות על סעיפים 62(2) + 38(3) בפקודת התעבורה, יחד עם עבירות על תקנות 65 ו-21(ב)(2) בתקנות התעבורה.

הנאשם גרם ביום 7.9.20 לתאונה בכביש 40 בצומת עם כביש 406 עת נכנס לצומת לא פנוי וגרם לתאונה עם רכב אחר אשר הגיע לצומת מימין לכיוון נסיעתו (להלן: התאונה).

כתוצאה מהתאונה, נחבל נוסע ברכב הנאשם חבלה של ממש המתוארת בעובדה 5 של כתב האישום.

נהג מעורב בתאונה נזקק לטיפול רפואי וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

ביום 24.10.22, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, ולפיו כתב האישום יתוקן, ובמשותף יעתרו הצדדים לענישה הכוללת ארבעה רכיבים: פסילה של רישיון הנהיגה, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי ביחס לעבירה של גרימת תאונה עם חבל"ש בלבד, ופיצוי כספי לנפגע.

סוכם כי עוצמת הרכיבים המוסכמים תהיה לשיקול דעתו המלא של בית המשפט לאחר שהצדדים יטענו לעונש.

בעמדתה העונשית של המדינה, סברה התביעה כי מתחם הפסילה הראוי בפרשה זו צריך לנוע בין 10 ועד מספר שנות פסילה בפועל.

עוצמת החבלות המתוארות בסעיף 5 של כתב האישום, מציבות לשיטת המדינה את רף הענישה במיקום גבוה כדי שתיווצר הלימה בין רף החבלות להן גרם הנאשם ובין משך פסילתו.



חובותיו הכספיים של הנאשם, אינם שיקול לפי עמדת המדינה, אשר יש בו כדי להצדיק את קיצור הפסילה בפועל או את סיווג הפסילה לנהיגת משאית כפי שמבקשת ההגנה.

ב"כ הנאשם סבר שנכון להגדיר את רף רשלנות הנאשם כנמוך, ואין כל הצדקה להגדיר את רף חבלות הגוף שנגרמו כגבוה.

לתמיכה בעמדתו, הביאה ההגנה לעדות בשלב הטיעונים לעונש את הנוסע ברכב הנאשם שנחבל חבלות של ממש בפרשה זו.

המדובר באחינו של הנאשם, אשר היה מאושפז 5 ימים בלבד לאחר התאונה, לדבריו החלים לחלוטין מפציעות התאונה, לא נזקק לשימוש בקביים לאחריה, לא נותרה בגופו כל נכות כתוצאה מהתאונה, הוא שב לעבודה סדירה בה עבד גם לפני התאונה, ולמעשה העיד כי החלים לחלוטין מהפגיעות שספג באירוע תאונתי זה.

עדויות של הנפגע, סותרת לשיטת ההגנה את עמדתה העונשית של המדינה ולפיה, פציעתו הקשה של הנוסע ברכב הנאשם מצדיקה את ענישתו בחומרה כדי לייצר הלימה לנסיבה זו.

בנוסף, הציגה ההגנה לבית המשפט מסמכים ולפיהם מצוי הנאשם שהוא אב לשלושה ילדים (מפרנס יחיד) בחובות כבדים המחייבים אותו לתשלום של 5000 ₪ מדי חודש על פני השנים הקרובות.

בהתאם למסמכים שהוצגו, אכן נדרש הנאשם לתשלומים שהציגה ההגנה, ואין חולק כי פרנסת הנאשם כנהג משאית תלויה ברישיון נהיגתו.

בנסיבות אלה, ביקשה ההגנה להימנע מפסילתו של הנאשם, וככל שזה ייפסל, התבקש בית המשפט לסווג את פסילתו כך שלא תחול על נהיגת משאית.

דין -

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשם בפרשה זו.

הנאשם נכנס לצומת לא פנוי, וגרם לתאונה עם רכב אחר שהגיע מימין לכיוון נסיעתו.

כתוצאה מהתנהגות זו נגרמו לנוסע ברכבו חבלות של ממש שתוארו בעובדה 5 של כתב האישום, ולאחר 5 ימי אשפוז, שוחרר הנפגע לביתו ולפי עדותו בפני החלים לחלוטין מפגיעותיו לאחר שעבר טיפול שמרני ללא כל ניתוח ומבלי שנותרה בו (לדבריו שלו עצמו) כל נכות ממשית כתוצאה מהתאונה.



קביעת מתחם הענישה -

רף הרשלנות במקרה זה הינו נמוך ולכל היותר נמוך-בינוני שכן לא מיוחסת לנאשם נהיגה במהירות חריגה או יציאה לעקיפה מסוכנת או כניסה לצומת בחסות אור אדום.

המדובר אמנם בכניסה לצומת לא פנוי כאשר הרכב המעורב מגיע מימין (מה שמחייב על פי חוק מתן זכות קדימה לרכב זה המגיע מימין), אך בסופו של יום, אין המדובר ברף רשלנות חריג אותו ניתן לייחס לנאשם בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן.

רף פגיעות הגוף הראשוני היה אמנם גבוה, אך הוכח לבית המשפט בשלב הטיעונים לעונש, כי מצב הפגיעות (ברכיב החבלות של ממש) היה זמני, ולאחר טיפול שמרני ללא כל ניתוח או גיבוס, החלים הנפגע לדבריו לחלוטין, הוא חזר לשגרת חייו ללא כל נכות, ולכן לא ניתן לייחס לנאשם גרימת חבלה ברף חומרה גבוה. בנסיבות לעיל, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן אינה גבוהה.

סקירת פסיקה רלוונטית לצורך קביעת המתחם:

מתחם הענישה לעבירות של נהיגה רשלנית בגינה נגרמה תאונת דרכים עם חבלות של ממש כולל רכיב פסילת רישיון נהיגה לתקופה שנעה על פי רוב החל משלושה חודשים עד מספר שנים [עיין: עפ"ת 14-03-40943 שגיא נגל נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף (3.4.14), עפ"ת 14-03-10348 מרים לוגסי נ' מ"י, הש' ר. בן-יוסף (13.3.14), עפ"ת 13-03-46532 משה אדזיאשוילי נ' מ"י, הש' כ. סעב (1.6.13), עפ"ת 13-03-7802 דדו נ' מ"י, הש' כ. סעב, (2.6.13)].

אם רף הרשלנות גבוה יותר או אם מתלוות עבירות חמורות נוספות הנעוצות בבסיס הרשלנות או אם תוצאות התאונה קשות - תקופת הפסילה ממושכת יותר.

ככל שרף החומרה עולה רף הענישה עולה וכשהתוצאות קשות במיוחד גם הוטלו עונשי מאסר בנוסף לרכיב הפסילה החל ממאסר על תנאי ועד מאסר בן מספר חודשים (עיין: עפ"ת 10-04-17608 אורי מכלוף נ' מ"י, ש' ח.בן עמי, (8.8.10), עפ"ת 13-04-2235 אלינור בוארון נ' מ"י, הש' ט. חיימוביץ', 16.12.13).

יחד עם זאת, כאשר רף הרשלנות נמוך או שרף החבלות שנגרמו אינו חמור, נגזרה ענישה שקרובה או זהה לחלקו הנמוך של המתחם שהוצג לעיל:

ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

בעפ"ת (ב"ש) 13-06-7554 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים.



בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות להולך רגל הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

ברע"פ 7195/15 טסלי מיכאל נגד מדינת ישראל פגע נהג בהולכת רגל שחצתה כביש בסמוך למעבר חצייה וגרם לה לחבלות גוף קשות הכוללות שברים מרוסקים באגן ובמקומות נוספים בגופה. בית המשפט קבע כי שהות הולכת הרגל 2.15 שניות על הכביש טרם נפגעה מצדיקה את הרשעת הנאשם ובתי משפט מחוזי ועליון לא התערבו בקביעה זו תוך שאישרו כעונש ראוי (כאשר הרשלנות אינה גבוהה) ענישה הכוללת 3 חודשי פסילה בפועל, התואמת לענישת המינימום הקבועה בחוק.

מתחם הענישה שנקבע בפרשה זו נע בין 3 חודשי פסילה ועד ל- 12 חודשים.

ניתוח רף הרשלנות בפרשה זו, על רקע אופי החבלות שנגרמו כתוצאה מרשלנות הנאשם יחד עם ניתוח הפסיקה והענישה הנוהגת מוביל אותי למסקנה לפיה מתחם הענישה הראוי בפרשה זו נע בין 4 חודשי פסילה ועד 8 חודשים. (כמובן שהמתחם כולל גם רכיב של מאסר מותנה אך רכיב זה סוכם עקרונית בהסדר שבין הצדדים ואין המדובר ברכיב המצוי בליבת המחלוקת ביניהם).

ניתוח נסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה עצמה -

הנאשם הודה ולקח אחריות מלאה ביחס לעובדות כתב האישום המתוקן.

יש לקחת נתון זה לזכות הנאשם.

הנאשם בעל רישיון נהיגה משנת 2016 ולחובתו הרשעה קודמת אחת בגין אי ציות לתמרור ואין לחובתו עבר פלילי.

מאחר והמדובר בנהג משאית מקצועי המצוי שעות רבות בנהיגה מדי יום, אין המדובר באדם עם עבר תעבורתי מכביד, ולא ניתן לקחת את עברו של הנאשם לחובתו אלא לזכותו.

מבחינה אישית, המדובר באדם שהוא אב ל- 3 ילדים, מפרנס יחיד מנהיגת משאית.

לחובת הנאשם חוב כספי כבד (הוצגו מסמכים תומכים) והוא נדרש לשלמו בהסדר תשלומים של 5000 ₪ מדי חודש על פני 28 חודשים.



אין ספק כי פרנסת משפחת הנאשם תלויה באופן מוחלט ביכולת הנהיגה שלו, וללא רישיון נהיגה יותר מסביר כי הנאשם לא יוכל לשלם את חובותיו, לא יעמוד בהסדר התשלומים שהוטל עליו, ועל פניו לא ברור כיצד ידאג לקיום בסיסי של ילדיו.

שקלול הנתונים לעיל לתוך מתחם העונש אותו קבעתי, מצדיק בעיני ענישה בחלקו הנמוך של המתחם.

אין אני מוצא הצדקה בנסיבות הספציפיות של פרשה זו לחריגה משמעותית מחלקו הנמוך של המתחם, שכן ללקיחת האחריות המלאה על רקע היעדר עבר תעבורתי מכביד, כאשר בנהג משאית מקצועי עסקין, יש משקל רב בעיני.

תנועה קלה במעלה המתחם מצדיקה בעיני העובדה כי ותק הנהיגה הכולל הוא משנת 2016 (המדובר בסה"כ בוותק של כ-7 שנים) וכבר מעבר לאי ציות לתמרור גרם הנאשם לתאונה עם חבלה של ממש, מה שמצדיק בעיני עליה מסוימת במעלה הענישה של המתחם אותו קבעתי, אך מעבר לכך, אין בנתונים של פרשה זו הצדקה לענישה בחלקו האמצעי או העליון של המתחם.

מנגד, אני מסכים עם עמדת המדינה כי אין בשיקולים כלכליים כדי להצדיק (על פי רוב) סיווג של פסילה בפועל אשר מעקרת מתוכנה את רכיב הענישה הכוללת פסילה בפועל.

אני ער לקושי הכלכלי העצום בו מצוי הנאשם, וקושי שתחוש משפחתו בחודשים בהם לא יוכל לנהוג משאית.

אני מבין היטב כי באמצעות נהיגת המשאית משלם הנאשם את חובותיו, אך באותה המידה אני ער לסיכון אותו יצר הנאשם עת נכנס לצומת לא פנוי ובכך גרם לתאונה בה אחיינו נחבל חבלה של ממש.

באיזון שבין החובה לייצר הרתעה כלפי נהגים אחרים, והחובה לגזור ענישה אשר תוביל לזהירות יתר בכבישים, מול הרצון לתת ביטוי גם לאינטרס האישי של הנאשם ומשפחתו, גובר בפרשה זו האינטרס הציבורי, ככל שהדבר קשור לבקשת הסיווג לו עתרה ההגנה בפרשה זו.

אני סבור כי איזון נכון מול השיקולים לקולה, יינתן במשך הפסילה הכולל שייגזר על ידי, אותו אני מקבע על 5 חודשים ובהחלטתי לאפשר עיכוב ביצוע ארוך של רכיב ענישה זה.

ביחס לרכיב הפיצוי הכספי, ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם, ובהינתן כי הפיצוי הממשי לנפגע יגיע דרך חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, ומאחר ובסופו של יום, הנפגע עצמו העיד כי החלים לחלוטין, אני קובע כי סכום הפיצוי יהיה של 2000 ₪.

יתר הענישה, כמוסכם בין הצדדים תהיה צופת פני עתיד.



לפיכך, הנני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. הנאשם יישלם תוך 120 יום פיצוי לנפגע מר גרגאוי איוב בסך של 2000 ₪. שלוחת תביעות תנועה נגב, תעביר למזכירות בית המשפט תוך 30 יום מהיום את פרטי הנפגע ומספר חשבון הבנק שלו לצורך העברת התשלום אליו.

ב. הנני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון הנהיגה לתקופה של 5 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 180 יום מהיום במזכירות בית המשפט **ואם לא יעשה כן יחשב**

הנאשם פסול מיכולת לקבל או להחזיק רישיון נהיגה, אך פסילתו לא תימנה.

ג. הנני פוסל הנאשם מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ד. גוזר על הנאשם 4 חודשי מאסר וזאת על תנאי שלא יבצע עבירה בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה בקשר עם גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש וזאת תוך 2 שנים מהיום.

זכות ערעור לצדדים תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"ג, 07 דצמבר 2022, בנוכחות הצדדים.